

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 17 de gener de 2008

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 15 de setembre del 2006 la representació processal de la Sra. E.A.G. va formular demanda contra el Sr. V.D.B. i la Cia. "F." en reclamació de la suma de 5.191 euros, import que estimava procedent com a compensació pels danys que va patir com a conseqüència del sinistre del què, segons el seu parer, va ser responsable el demandat.

II.- La representació processal del Sr. V.D.B. i de la companyia "F. S.A." va contestar a la demanda en data 29 de setembre del 2006 formulant excepció peremptòria de prescripció de l'acció, per haver transcorregut més d'un any des del moment en què es va produir el sinistre i el dia que es va interposar la querella criminal pels fets que el van originar i, subsidiàriament, argumentant respecte del fons que no existia un nexa causal entre el sinistre i els danys que va patir la demandant i que no eren procedents els imports sol·licitats per la part agent.

III.- L'Hble. Batlle va dictar Sentència en data 25 de maig del 2007 estimant en part la demanda formulada per la Sra. E.A.G. i condemnant al Sr. V.D.B. i a

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

l'entitat "F. S.A." a pagar de forma solidària a la part agent la suma de 4.316 euros, més els interessos legals procedents a comptar a partir de la data de la fermesa de la resolució, més les costes del procediment.

IV.- Contra l'esmentada Sentència formula recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. V.D.B. i de la companyia "F. S.A." i, pels arguments recollits en les seves conclusions, demana la seva revocació estimant l'excepció de prescripció de l'acció formulada i condemnant a la part agent al pagament de les costes del procediment en les seves dues instàncies. Subsidiàriament sol·licita que es procedeixi a la pràctica completa de la prova pericial mèdica proposada per ella a la instància amb la finalitat de valorar si en els danys pels quals es demana indemnització hi ha incidit o no l'actuació de la víctima i, per tant, quin és el percentatge de responsabilitat atribuïble al Sr. Delgado en la causació de les lesions constatades i, un cop practicada, s'estableixi la quantia a indemnitzar i finalment que no es faci una especial condemna en costes en relació a cap de les dues instàncies.

Ha actuat com a magistrat ponent la M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI.

FONAMENTS DE DRET

I.- La recurrent reitera en aquest recurs els arguments en els què fonamentava l'excepció de prescripció que va formular en la instància, que ja van ser examinats i refusats per l'Hble. Batlle, defensant novament que el dia 30 de juliol del 2004, quan la Sra. E.A.G. va interposar la querella que va donar lloc a la tramitació dels autes penals número TC-130-4/2005 com a conseqüència del sinistre que va tenir lloc el dia 26 de juliol del 2003, ja havia transcorregut el termini d'un any que la Lex Aquilia posa com a límit per tal d'exercitar l'acció civil. Per aquesta raó, estima que, estant prescrita l'acció civil quan es va interposar la querella, no és possible exercitar-la una vegada s'han arxivat les actuacions penals.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

Ha quedat acreditat a les actuacions que quan la Sra. E.A.G. va presentar la querella davant de la jurisdicció penal, entenent que l'actuació del causant del sinistre era constitutiva de delictes major de lesions per imprudència i exercitant alhora l'acció de responsabilitat civil derivada d'aquest delictes, el Codi penal vigent en aquell moment fixava una prescripció per aquests delictes de quatre anys. És cert que, al entrar en vigor el nou Codi penal, el delictes pel qual es va interposar la querella es va considerar una contravenció penal de lesions per imprudència lleu, fixant-se un termini de prescripció de l'acció corresponent de sis mesos, raó per la qual, en aplicació de la norma més favorable pel reu, l'Aute del M.I. Tribunal de Corts de 20 de gener del 2006 va constatar la prescripció dels fets que s'imputaven al processat i la Sentència de la Sala penal d'aquest Tribunal el va confirmar.

No obstant, si l'acció penal no havia prescrit d'acord amb el codi vigent en aquell moment quan es va presentar la querella, tampoc estava prescrita l'acció civil derivada del delictes. No es pot argumentar en contra d'aquest criteri que d'aquesta manera s'esmenava una prescripció que existia d'origen amb vulneració de la seguretat jurídica, ja que la presentació d'una querella criminal determina la subjecció de tot el procediment a les normes penals pel fet que la responsabilitat civil es deriva, o es pot derivar, llavors d'un delictes. Per aquesta raó, malgrat posteriorment es declarés prescrita l'acció penal en aplicació de la norma més favorable al reu i s'arxivessin les actuacions penals, aquest fet no podia afectar a l'acció civil que subsistia, restant competent la jurisdicció civil per la seva resolució i obrint-se un nou termini de prescripció a partir de la notificació de la Sentència a les parts, com hauria succeït en el cas que s'hagués absolt al Sr. Delgado dels delictes dels què se'l acusava.

II.- Subsidiàriament, la recurrent argumenta en relació al fons del litigi que no s'ha valorat adequadament la incidència de determinats factors en l'abast i l'eventual agreujament de les lesions sofertes per la Sra. E.A.G., ja que l'agent no es va desplaçar a un servei mèdic immediatament després de produir-se el sinistre, va abandonar les sessions de fisioteràpia prescrites per problemes laborals i va refusar demanar la

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

baixa laboral, raó per la qual sol·licita que es torni a practicar en aquesta alçada una nova prova pericial per esbrinar la incidència d'aquests fets en el temps de curació establert per la Sentència d'instància.

La recurrent reitera en aquesta alçada la petició d'una pericial que ja es va portar a terme a la instància, entenent que no es va efectuar de manera prou completa, no obstant, consten a les actuacions tres informes sobre les lesions que va patir la demandant i el temps que van trigar en establitzar-se, un elaborat pel Dr. M., Especialista en Medicina Legal i Forense en data 15 d'abril del 2004 (foli 25), un altre realitzat pel Dr. I., metge en exercici del Servei de Medicina Forense del Govern d'Andorra (foli 226) i un tercer que va portar a terme el Dr. E. metge en exercici del Servei de Medicina Forense del Govern d'Andorra (foli 218). De l'estudi comparat de tots tres entenem que es dedueix amb prou claredat quin va ser el temps de curació de les lesions que va patir la Sra. E.A.G. i quina incidència van tenir els fets que al·lega la recurrent en el temps que l'Hble. Batlle estima que van trigar en establitzar-se les lesions, sense que sigui precís que es porti a terme un nou peritatge quan, a més a més, la recurrent va poder participar en els dos que es van portar a terme dins del procediment si desitjava que els metges forenses precisessin més les seves conclusions.

Pel que fa a la relació de causalitat entre un sinistre de caràcter lleu i la fuetada cervical que se li va diagnosticar a la Sra. E.A.G., entenem que aquesta relació ha estat acreditada, ja que la demandant va es va dirigir als serveis mèdics als tres dies del sinistre referint dolor cervical, raó per la què cal presumir en principi que el dolor estava relacionat amb l'accident. D'altra banda el Dr. M. estima que pot establir-se un nexa da causalitat "cierto, total y directo" entre l'accident de tràfic patit per l'agent i les lesions que aquesta presentava i el Dr. E. destaca que, malgrat la col·lisió tingués relativament poca importància, al tractar-se d'un xoc posterior, aquest agafa sovint desprevingudes a les persones que es troben al vehicle i "en el poc que sigui una persona amb poca musculatura a nivell de columna cervical, el moviment de fuetada cervical es produeix igualment amb les conseqüències

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

d'esquinç cervical més o menys importants" i el mateix afirma el Dr. I. en el seu informe.

D'altra banda, el fet que la Sra. E.A.G. no acudís a un servei mèdic immediatament després del sinistre tampoc desvirtua la relació de causalitat que hem estimat, ni pot suposar una actuació negligent per part de l'agent, ja que tant el Dr. I. com el Dr. E. manifesten als seus dictàmens que és habitual que la simptomatologia dolorosa per una fuetada cervical aparegui entre el segon i el setè dia després de l'accident i el Dr. M. posa de relleu que es constata l'inici de la simptomatologia de manera raonable amb el procés.

Pel que fa a l'abandonament de les sessions de rehabilitació per problemes laborals, cal destacar que, d'acord amb l'informe del Dr. M., la Sra. E.A.G. va efectuar 34 sessions de rehabilitació acabant el 7 de novembre del 2003 i, tenint en compte que la Sentència d'instància prenent com a referència l'informe del Sr. E. estima com a moment de la curació el dia en el què la pacient va abandonar les sessions de rehabilitació, no es pot argumentar que aquest abandonament causés un retard en la curació de les lesions que s'estima en la resolució recorreguda.

Per últim, entenem que resultaria molt difícil establir fins a quin punt el fet de no haver agafat una baixa laboral va incidir en el temps de curació de les lesions que va patir la Sra. E.A.G., però en tot cas el temps de curació que recull la Sentència d'instància s'ha de considerar dins dels límits habituals per aquests tipus de lesions, no podent-se considerar tampoc negligent aquella persona que, davant d'unes molèsties moderades i no impeditives, continua portant a terme un treball que, com el d'administrativa, no pot comportar en principi un agreujament de les lesions que pateix. D'altra banda el Dr. I. en el seu informe destaca que la resistència al dolor és molt variable d'una persona a l'altre i per tant hi ha persones que no demanen baixa laboral en situacions molt més complicades que les que patia l'agent.

III.- La recurrent argumenta igualment en el seu recurs que s'han quantificat incorrectament els conceptes indemnitzatoris estipulats per la Sentència d'instància i

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

així estima que per l'IPP 1% amb incidència laboral molt lleu hauria estat correcte una indemnització de 800 euros i 1.500 pel perjudici dolorós, en comptes de 1.500 i 2.000 euros respectivament que aquesta estima procedents. No obstant, l'apreciació d'aquestes sumes resulta d'una valoració de l'Hble. Batlle que no considerem desproporcionada a les lesions que va patir la Sra. E.A.G..

Pel que fa al tractament de rehabilitació, l'import del qual la recurrent estima que no s'ha d'abonar a la part agent, s'ha de destacar que el Dr. M. posa de relleu que, degut a que la llista d'espera per efectuar rehabilitació en el Sistema Nacional de Salut demorava en excés l'atenció a la pacient, aquesta la va efectuar en un centre privat, i entenem que amb aquesta actuació l'agent no va fer altre cosa que accelerar la seva curació, repercutint aquest fet en una menor indemnització a pagar per la recurrent, raó per la qual tampoc aquest motiu del recurs es pot estimar.

IV.- Per últim, al·lega la recurrent la improcedència de condemnar-la al pagament de les costes processals de la instància, atesa l'estimació només parcial de la demanda i l'existència en aquest supòsit de circumstàncies excepcional que, fins i tot en el cas de no estimar-se aquest recurs, justificarien la no imposició de costes, atès que no existeix jurisprudència dels Tribunals andorrans sobre els problemes suscitats en el present procediment.

Pel que fa a l'argument que l'estimació parcial de la demanda hauria de comportar la no imposició de costes a cap de les parts litigants, cal tenir en compte que la demandant sol·licitava una indemnització de 5.191 euros, mentre que la Sentència d'instància li concedeix 4.316 euros, raó per la qual cal considerar que l'estimació ha estat substancial i són moltes les Sentències d'aquesta Sala que, quan consideren que la demanda s'ha estimat substancialment, imposen les costes a la part que ha obligat a l'agent a iniciar un procediment judicial per tal de veure satisfets els seus drets i per tant cal refusar igualment aquest motiu del recurs.

En relació als arguments de la recurrent en el sentit que el tema de la prescripció de l'acció civil

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

derivada del delict no ha estat examinada per la jurisprudència del Principat, cal posar de relleu que, si bé és cert que la modificació de la qualificació de les lesions per imprudència de delict a contravençió ha comportat un canvi en els terminis de prescripció que és nou en l'ordenament andorrà, la submissió de l'acció civil derivada del delict a les normes penals no ha sofert variació ni en la doctrina, ni en la jurisprudència dels Tribunals andorrans, raó per la qual tampoc es pot estimar que ens trobem davant d'una situació excepcional o nova que justifiqui la no imposició de costes.

V.- En desestimar-se el recurs procedeix imposar les costes del mateix al recurrent de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. V.D.B. i de la companyia "F. S.A." contra la Sentència dictada per l'Hble. Tribunal Unipersonal, Secció Civil en data 25 de maig del 2007 que CONFIRMEM íntegrament, imposant les costes d'aquesta alçada a la part recurrent.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-